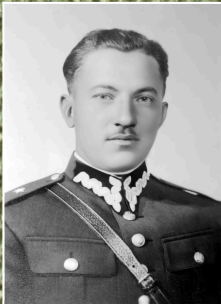

Muzeum Polskich Formacji Granicznych

<https://muzeumsg.strazgraniczna.pl/muz/formacje-ochrony-granic/biografie/1918-1939/kadra/u-z/eugeniusz-wojczal/59773,Eugeniusz-Wojczal.html>
2024-07-16, 15:21

por. **Eugeniusz Wojczal** – urodził się 17 marca 1909 r. w Niecieczy w pow. Sokołów Podlaski, syn Aleksandra i Rozalii z Wierzbickich. Początkowo uczył się w domu, a jego nauczycielem był student Uniwersytetu Jagiellońskiego. W dniu 6 września 1924 r. wstąpił do IV klasy w Państwowym Gimnazjum Męskim im. Hetmana Zółkiewskiego w Siedlcach, gdzie otrzymał świadectwo dojrzałości w 1930 r. W trakcie nauki, w latach 1927-1929, należał do Związku Harcerstwa Polskiego i Przystosowania Wojskowego.

Został powołany do służby wojskowej 12 sierpnia 1930 r. i rozpoczął ją w 1. kompanii Batalionu Podchorążych Rezerwy Piechoty nr 10 w Gródku Jagiellońskim (12 sierpnia 1930 r. – 1 lipca 1931 r.). W trakcie pobytu w nim został zaprzysiężony 9 listopada 1930 r. i awansowany do stopnia: starszego strzelca 11 listopada 1930 r., tytularnego kaprała 21 lutego 1931 r., plutonowego podchorążego 1 lipca 1931 r. Kurs ten ukończył z wynikiem dobrym i lokatą 16/96. W tym samym dniu został przeniesiony macierzyście i służbowo do 80. Pułku Strzelców Nowogródzkich w Słonimiu, gdzie odbył praktykę w 4. kompanii strzeleckiej (2 lipca – 16 września 1931 r.). W jej trakcie awansowano go do stopnia sierżanta podchorążego 9 września 1931 r. Praktykę zakończył z wynikiem bardzo dobrym i opinią odpowiedniego podchorążego na stanowisko dowódcy plutonu. Z dniem 16 września 1931 r. został przeniesiony do rezerwy.

Po wyrażeniu chęci poświęcenia się zawodowej służbie wojskowej przyjęto go do Szkoły Podchorążych Inżynierii w Warszawie (1 października 1931 r. – 12 sierpnia 1934 r.). W tym czasie został awansowany do stopnia starszego sierżanta podchorążego 21 grudnia 1933 r. Ukończył szkołę z wynikiem dobrym i promowano go na podporucznika 12 sierpnia 1934 r. ze starszeństwem z 15 sierpnia 1933 r. i lokatą 10. w korpusie oficerów inżynierii i saperów.

Od 12 sierpnia 1934 r. służył w 2. Batalionie Saperów Kaniowskich w Puławach, gdzie był dowódcą plutonu 1. kompanii (1 października 1934 r. – 26 października 1936 r.) i 4. kompanii (27 października 1936 r. – 15 sierpnia 1937 r.). W tym czasie został awansowany do stopnia porucznika ze starszeństwem z 1 stycznia 1936 r. i lokatą 30. w korpusie oficerów inżynierii i saperów. Z dniem 21 września 1936 r. odkomenderowano go na III Kurs dowódców plutonów chemicznych. Po jego odbyciu 16 sierpnia 1937 r. został dowódcą

plutonu przeciwgazowego w kompanii szkolnej.

Od 9 grudnia 1937 r. pełnił służbę w kompanii saperów Korpusu Ochrony Pogranicza „Stołpce”. W jej trakcie był uczestnikiem kursu informacyjnego w dowództwie Korpusu Ochrony Pogranicza (23–27 marca 1938 r.) i prowadził szkolenie saperskie gajowych w ramach Przesposobienia Wojskowego Leśników w Nieświeżu (czerwiec 1938 r.) oraz brał udział w ich egzaminie 4 lipca 1938 r. Nadzorował również budowę wież obserwacyjnych na odcinkach 4. kompanii granicznej Korpusu Ochrony Pogranicza „Rubieżewicze” i 1. kompanii granicznej Korpusu Ochrony Pogranicza „Mikołajewszczyzna”. Następnie przebywał w Szefostwie Saperów Dowództwa Korpusu Ochrony Pogranicza (9–10 lipca 1938 r.), a także nadzorował niszczenie niewypałów w Snowie (1–2 sierpnia 1938 r.). Jeszcze w sierpniu tego roku uczestniczył w ćwiczeniach letnich w ramach zgrupowania Korpusu Ochrony Pogranicza „Wołożyn”. W październiku 1938 r. był członkiem komisji, która zajmowała się klasyfikacją oraz certyfikacją sprzętu i umeblowania przystani wioślarskiej Wojskowego Klubu Sportowego „Stołpce”. Z kolei od 28 do 30 listopada 1938 r. odbył ćwiczenia aplikacyjne w dowództwie Pułku Korpusu Ochrony Pogranicza „Snów”. W późniejszym czasie nadzorował sprawdzenie zgodności wykonanych robót budowlanych z planem i kosztorysem, które dotyczyły wież obserwacyjnych wybudowanych na odcinkach batalionów Korpusu Ochrony Pogranicza „Stołpce” i „Iwieniec” (luty 1939 r.). Od 1 marca 1939 r. był członkiem garnizonowej komisji czynszowej. Z kolei po powrocie z Modlina (przebywał tam w dniach 3 – 6 marca 1939 r.) od marca 1939 r. był dowódcą plutonu kompanii saperów Korpusu Ochrony Pogranicza „Stołpce”.

Po 17 września 1939 r. dostał się do niewoli sowieckiej. Przebywał w obozie specjalnym w Starobielsku od 13 marca 1940 r. Został zamordowany między kwietniem a majem 1940 r. Pochowano go w masowych grobach w Piatichatkach pod Charkowem.

W chwili wybuchu II wojny światowej służył w strukturze Komisariatu SG w Kaczorach. Po zakończeniu kampanii wrześniowej został aresztowany. Ostatecznie trafił do obozu koncentracyjnego Mauthausen/Gusen, gdzie został zamordowany. Jego ciało skremowano.

Źródło :

- Z. Kiełb, Straceni, przywrócenie pamięci. Oficerowie Wojska Polskiego i funkcjonariusz Policji Państwowej związani z 2. Pułkiem Saperów Kaniowskich – ofiary Zbrodni Katyńskiej, Puławy-Jaworzno 2023, s. 133-134, 239-240, 292, 301, 303.

Opracował: **Zbigniew Kiełb**, fotografia ppor. Eugeniusza Wojczala (1934 r.), ze zbiorów Centralne Archiwum Wojskowe Wojskowego Biura Historycznego.

